

Vypravěno

dne 10. 10. 2014

PŘÍLOHA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-07626S,
podle zákona č. 40/1993 Sb.)

prac. č.: 0277r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 13. 10. 2014
podpis:

MVCRP010MXID

- 9 - 10 - 2014

Praha
Č.j.:MV-111753-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podal , státní občan Sýrské arabské republiky, trvale bytující v (dále jen „žadatel“), právně zastoupen , advokátem se sídlem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 2. 7. 2014, č.j.: VS-2096/835.3/2-2001, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m ě t á.**

Odůvodnění:

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky prostřednictvím Magistrátu města Brna dne 4. 12. 2013. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 22. 1. 2014, kdy bylo zahájeno správní řízení ve věci. Žadatel je svobodný a bezdětný, trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen od 11. 7. 1995. Jedná se o žadatelovu druhou žádost, první byla zamítnuta pravomocným rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 1. 2002.

Žadatel přicestoval do České republiky v roce 1995 za svým starším bratrem, který se v České republice oženil a žil zde se svojí rodinou až do své smrti v roce 2000. Žadatel mu měl pomáhat v podnikání. Po úmrtí bratra se žadatel na základě živnostenského listu v oboru nákup a prodej sám do roku 2006 věnoval podnikání, v roce 2009 se stal zaměstnancem směnárny v Brně, kde pracoval i v době podání rozkladu.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. podmínku povoleného pětiletého trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, podmínku prokázání znalosti českého jazyka, podmínku, že v posledních pěti letech nebyl odsouzen pro úmyslný trestný čin, a podmínku plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

III.

Přestože žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., dospělo Ministerstvo vnitra po posouzení všech důkazů provedených v průběhu správního řízení a po zvážení veškerých podkladů k závěru, že jeho žádosti nevyhoví. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že státní občanství je definováno jako trvalý vztah fyzické osoby a státu, naplnění tohoto vztahu je sledováno jak z hlediska splnění zákonných podmínek vyjádřených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., tak i z hlediska integrace žadatele, jež je charakterizována vazbami rodinnými, pracovními a společenskými. Přestože má žadatel rodinné vazby na státní občany České republiky, když i jeho zemřelý bratr byl od roku 1998 státním občanem České republiky a se svou švagrovou a oběma jejími dětmi, státními občany České republiky, je podle svého vyjádření ve stálém kontaktu, jeho pracovní integrace nebyla shledána plnohodnotnou. Posouzena byla i skutečnost, že žadatel věrohodným způsobem nevysvětlil zdroj svých příjmů.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo s odkazem i na skutečnost, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žadatel prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad. K rozkladu žadatel připojil čestná prohlášení své slovenské družky, své švagrové, zaměstnavatele - společnosti s.r.o. a pronajímatele bytu na adrese hlášeného trvalého pobytu - společnost .

s.r.o.

Napadené rozhodnutí žadatel označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů s tím, že Ministerstvo vnitra vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně jeho poměrů. Žadatele v rozporu s právním řádem nepoučilo ani

nevyzvalo, aby své poměry objasnil, a proto je odůvodnění napadeného rozhodnutí pro žadatele překvapivé. Žadatel v zájmu objasnění svých poměrů uvádí, že žije ve společné domácnosti se svojí slovenskou družkou, o čemž informoval cizineckou policii při pobytové kontrole, proto předpokládal, že tuto informaci bude mít k dispozici i Ministerstvo vnitra. Se svojí přítelkyní udržuje vztah již od roku 2009, dotyčná je zdravotní sestrou s příjmem 10 335 Kč čistého měsíčně, kterým se podílí na financování domácnosti, a proto ze společných příjmů oba bez obtíží hradí životní náklady. K otázce své pracovní integrace a zdrojů příjmů před rokem 2009 uvádí, že po ukončení své samostatné výdělečné činnosti byl podporován svojí švagrovou, u níž bydlel a disponoval rodinnými prostředky, které byly jeho majetkem a jeho zemřelého bratra v podobě úspor na bankovním účtu. Dále uvedl, že o práci směnárníka se u svého současného zaměstnavatele ucházel již v roce 2008, postavení směnárníka však bylo společností s. r. o. podmíněno velmi dobrou znalostí českého jazyka a základní znalostí právních předpisů v oblasti směnárství. Žadatel, který měl o tuto pracovní pozici zájem, se proto v následujícím období zaměřil na intenzivní studium požadovaných znalostí. Tato svá tvrzení žadatel dokládá výše uvedenými čestnými prohlášeními.

Rozkladem žadatel navrhuje, aby Ministerstvo vnitra v rámci autoremedury rozhodnutí změnilo a žádosti vyhovělo, případně aby tak učinil ministr vnitra nebo napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise.

Ministr vnitra považuje za nezbytné znovu zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., procesním předpisem správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může

stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, o přijetí do jejíhož státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a, že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51).

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Ministr vnitra při rozhodování o rozkladu musel zohlednit, že podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví, či nikoliv, a to i za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství České republiky splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení, tak jak jsou stanoveny v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. V neposlední řadě pak dodává, že co se podmínek pro udělení státního občanství zakotvených v zákoně č. 40/1993 Sb. týče, jde o formální podmínky, jejich splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.

Toto stanovisko bylo podpořeno rovněž usnesením Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8. 3. 2000, kdy Ústavní soud judikoval, že v případech, kdy

státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Tuto tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j. II. ÚS 624/06 ze dne 17. 5. 2007. V tomto usnesení Ústavní soud přímo konstatoval, že není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.

VII.

K námitkám žadatele uvedeným v rozkladu ministr vnitra sděluje následující: Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že Ministerstvo vnitra usnesením o přerušení řízení ze dne 24. 4. 2014 žadatele řádně vyzvalo mj. k doložení jeho výdělečné činnosti i jeho příjmů. Žadatel uvedl, že od roku 1995 do roku 2000 a znovu od roku 2007 do roku 2009 byl osobou bez zdanitelných příjmů, dále, že od roku 2000 do roku 2006 se věnoval podnikání jako fyzická osoba a od února roku 2009 se stal zaměstnancem společnosti s.r.o. s měsíčním čistým příjmem cca 8 722 Kč. Příjmy z podnikání byly doloženy jen za rok 2000 (20 017 Kč), 2005 (95 870 Kč), za rok 2001 až 2004 daňová přiznání nedoložil z důvodu jejich ztráty, jak uvedl ve svém čestném prohlášení, přičemž mu nemohl být nápomocen ani finanční úřad, který je uchovává jen za posledních deset let. Za léta 2006 a 2007 doložil svá čestná prohlášení adresovaná finančnímu úřadu o tom, že neměl příjmy podléhající zdanění. Současně prokázal, že nebyl veden na úřadu práce, a ani nečerpal dávky státní sociální podpory. Čestným prohlášením své švagrové dokládal jen tolik, že po příjezdu do České republiky v roce 1995 bydlel s ní a svým bratrem, kteří se starali i o jeho finanční potřeby, včetně zdravotního pojištění, které bratr za žadatele hradil v období od července roku 1995 do dubna roku 1997. Jak vyplývá ze spisového materiálu k žadatelově předchozí žádosti, které bylo pravomocně nevyhověno v roce 2002, žadatel uvedl, že pomáhal bratrovi v podnikání, aniž by sám do roku 2000 podnikal na svůj živnostenský list, podporoval ho bratr a finanční zajištění měl ze Syrské arabské republiky.

Na základě těchto prokázaných skutečností se ministr vnitra ztotožňuje se zhodnocením Ministerstva vnitra, že ačkoli žadatel žije v České republice od roku 1995, pracovně se v České republice zapojil až od října roku 2000, kdy zahájil vlastní podnikatelskou činnost, kterou provozoval do roku 2005, případně 2006. Znovu se pracovně zapojil až v roce 2009 nástupem do současného zaměstnání. V této souvislosti zůstalo i podle názoru ministra vnitra otevřenou otázkou, z jakých finančních prostředků uhrazoval své finanční náklady minimálně v letech 2006 až 2009 a z jakých zdrojů uhrazuje i své současné náklady, pokud se jeho prokazovaný

měsíční příjem pohybuje ve výši 8 722 Kč a jen náklady na bydlení činili měsíčně 10 800 Kč a od 1. 9. 2014 činí 12 800 Kč.

Pokud žadatel v rozkladu uvádí, že neměl příležitost se ke svým příjmům či způsobu hrazení svých životních potřeb vyjádřit, a že Ministerstvo vnitra v tomto směru pochybilo, když jej k objasnění jeho poměrů nevyzvalo a ani nepoučilo, pak výše citované usnesení včetně žadatelem tvrzených či dokladovaných skutečností v prvoinstančním řízení jsou opakem jeho tvrzení v rozkladu.

Ministr vnitra rovněž vnímá jako ne příliš věrohodné čestné prohlášení švagrové žadatele, která v rámci prvoinstančního řízení omezila pomoc její rodiny žadateli jen po dobu života jeho bratra, který zemřel v roce 2000 s tím, že se jednalo jak o společné bydlení, tak i o jejich finanční pomoc. Čestným prohlášením připojeným k rozkladu pak rozšířila poskytovanou pomoc žadateli i na rok 2007 a 2008 s možností bydlení u ní a tvrzením, že žadatel hospodařil po tuto dobu s blíže nespecifikovanými společnými finančními prostředky po zemřelém manželovi.

K další námitce žadatele ohledně jeho vztahu s družkou, ministr vnitra podotýká, že Ministerstvo vnitra mělo informaci od cizinecké policie, že se svojí přítelkyní v bytě na adrese jeho hlášeného trvalého pobytu bydlí, tato skutečnost také nebyla nijak zpochybněna, nicméně z této informace nevyplývá, zda se podílí společně se žadatelem na nákladech chodu domácnosti. Žadatel tyto skutečnosti netvrdil a ani nedokládal a nedoložil je způsobem nevzbuzujícím pochybnosti doposud, pokud krom čestného prohlášení družky nepřipojil k rozkladu alespoň potvrzení o jejím zaměstnání a výši její mzdy.

Pokud žadatel nově uvádí a dokládá, že již v roce 2008 usiloval o své současné zaměstnání, nemá to, dle názoru ministra vnitra, žádný vliv na učiněný závěr o jeho nedostatečné pracovní integraci, pokud, jak bylo shora uvedeno, se od roku 1995 prvně pracovníně zapojil až v roce 2000, kdy začal podnikat jako fyzická osoba, živnost provozoval do roku 2005, eventuálně do roku 2006 a znovu se pracovníně zapojil až v roce 2009 nástupem do současného zaměstnání.

Z výše uvedených důvodů ministr vnitra v rámci správního uvážení rozklad žadatele na návrh rozkladové komise zamítl. Ministr vnitra je přesvědčen, že pro řádné zdůvodnění napadeného rozhodnutí je toto přezkoumatelné, a že skutkový stav byl zjištěn řádně s možností žadatele se ke svým pracovním aktivitám, příjmům či způsobům uhrazování svých životních nákladů vyjádřit. Skutečnosti tvrzené či dokladované v rozkladu dle názoru ministra vnitra nemají vliv jak na hodnocení pracovní integrace žadatele, tak ani na rozkrytí jeho příjmů nejméně za období let 2006 až 2009 věrohodným způsobem.

Při hodnocení, zda neudělení státního občanství může žadateli způsobit problémy i v oblasti integrace do české společnosti, se zásadně vychází z čl. 42

Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že cizinci požívají v České republice lidských práv svobod zaručených Listinou, pokud nejsou výslovně přiznána občanům. Z uvedeného je zřejmé, že žadateli stávající status umožňuje v České republice plně realizovat své profesní aktivity a nijak ho neomezuje v otázkách soukromého života.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

92.